

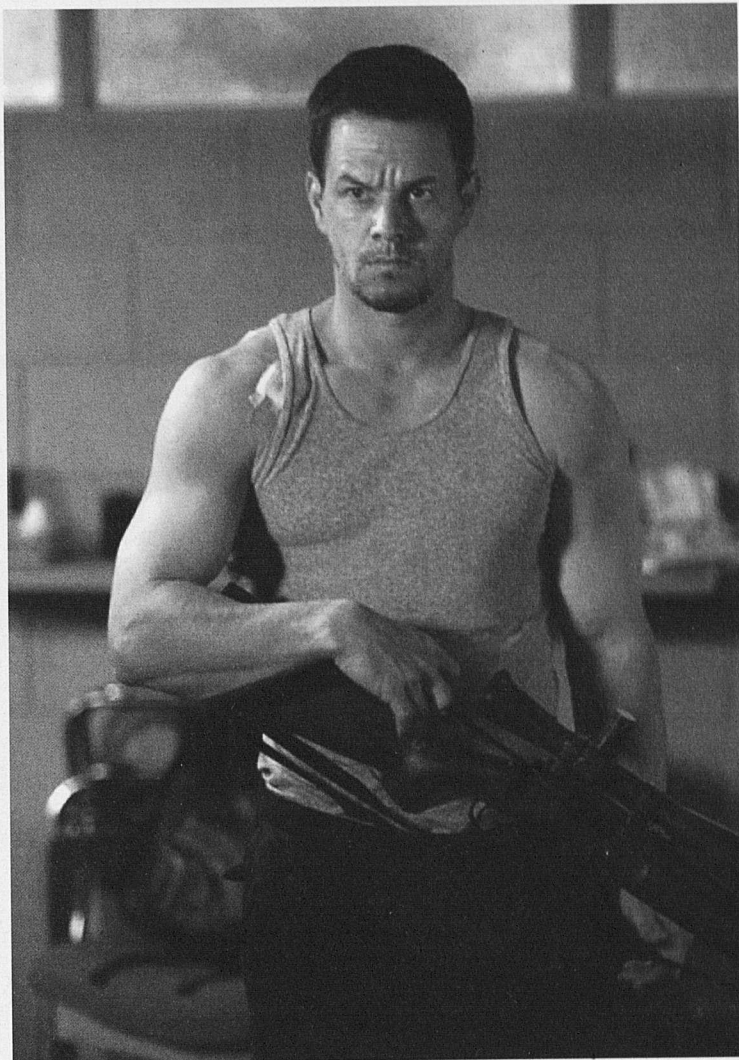
Bandes de so Mark Mancina: el tirador

Házael González

En aquesta ocasió, ens toca parlar d'un d'aquells temes més vells que la mateixa existència del cinema (la qual cosa és dir molt): ¿quina és la millor música, la que s'escolta o la que no s'escolta? És a dir, i referint-nos específicament a les bandes sonores de pel·lícules: ¿és millor veure una pel·lícula i gaudir plenament de la música que acompanya a les imatges de forma independent, o tal vegada és més desitjable que l'element sonor sigui només un acompanyament que no es faci notar gaire? Sembla que aquest tema no estarà mai resolt, i sembla també que el fet és que hi ha gent que li agrada més una opció que altra, però allò que és innegable és que molt poques pel·lícules es poden gaudir d'una forma plena sense que soni música amb les seves imatges, encara que la pel·lícula en qüestió només sigui un entreteniment sense cap pretensió de rellevància o posteritat.

Parlem avui doncs d'un dels compositors que, fonamentalment, es dedica a fer una feina que normalment no s'escolta massa: Mark Mancina, una mena de "franctirador musical" que compon principalment per a un tipus de cinema ben determinat. Ara mateix, ens acaba d'arribar a les pantalles *Shooter: El Tirador* (*Shooter*, Antoine Fuqua, 2007), en què Mark Wahlberg dóna vida a un personatge que ha estat definit per molta gent com "un Rambo intel·ligent". I sense necessitat de comparacions com aquesta, veiem que sí, que és una pel·lícula d'acció, de tirs i de persecucions, d'aquelles per anar a veure amb crispetes i sense preocupacions metafísiques, però que, és clar, també té música. Una música que, com a totes aquestes produccions, no només ha de competir amb efectes de so desmesurats (dispars, vidres trencats, pneumàtics relliscant, sirenes de policia, cops de puny...), sinó que la seva funció és gairebé la de mantenir una tensió constant mentre el bo és perseguit pels dolents, o tal vegada remarcar una escena d'amor amb unes notes romàntiques i sí, això ho aconsegueix prou bé. És clar que la música escoltada per separat tal vegada no serà comparable a una dels grans mestres, però segurament tampoc és la seva pretensió...

I és que, quan parlem de Mancina, parlem de composicions fetes per a pel·lícules com *Speed: Màxima Potència* (*Speed*, Jan de Bont, 1994), *Dos Polícies Rebeldes* (*Bad Boys*, Michael Bay, 1995), *Asesinos* (*Assassins*, Richard Donner, 1995), *Caza Legal* (*Fair Game*, Andrew Sipes, 1995), *Twister* (Jan de Bont, 1996), *Con Air: Convictos en el Aire* (*Con Air*, Simon West, 1997, on també va participar el músic Trevor Rabin), *Training Day: Día de Entrenamiento* (*Training Day*, Antoine Fuqua, 2001), *La Mansión Encantada* (*The Haunted Mansion*, Rob Minkoff, 2003), i tot això per no parlar dels seus inicis a la dècada dels vuitanta, on feia equip amb els compositors Tim James i Steve McClintock per pro-

duccions tan prescindibles com *Clave de Venganza* (*Code Name Vengeance*, David Winters, 1989) o *C.O.P.S. - Fuerza Futura* (*Future Force*, David A. Prior, 1990). El que és innegable, més enllà de la qualitat de molts d'aquests títols, que sense les notes de Mancina, totes elles serien molt més avorrides i molt menys espectaculars.

Malgrat aquests títols tan diversos, però, Mancina ha pogut fer també coses interessants, com guanyar ni més ni menys que un Grammy, per la banda sonora de *Tarzán* (*Tarzan*, Chris Buck, Kevin Lima, 1999, on no ens podem oblidar que també va participar musicalment Phil Collins, la qual cosa podria tenir molt a veure amb el premi), i tornar a fer feina amb Collins (amb bons resultats) a *Hermano Oso* (*Brother Bear*, Aaron Blaise, Bob Walker, 2003), i no hi ha dubte que la seva feina de "franctirador musical" no només és prou necessària, sinó també ben interessant: hi ha doncs moltes raons per posar atenció a les orelles quan veiem el seu nom a les pantalles, sigui a la pel·lícula que sigui. ■